

Másik kincsés ládáját tárja fel, mint akinek sem titkolt java, sem rejtegetett bűne nincs, mert kész mind a Megváltó elé hozni.

A harmadik letérel. Magatartásával is kifejezi, hogy nem csak szűksége, hanem igénye is van Istenre, mint élete urára.

József a háttérben áll. Úgy van jelen, mintha ott sem lenne. Nem tolakszik előre. Ez a találkozás nem róla, hanem a GYERMEKRŐL szól, akit az ő gondviselésére bízott a Gondviselő Atya. Bár hallgat az evangéliumban, és hallgat róla az evangélium, mégis nélkülözhetetlen személye a karácsonynak. Ő háttérbe húzódva is aktív részese az eseményeknek, és mégsem teleshízi rá a többiekre.

Mária pedig tartja a gyermekét, tudva, hogy igazából csöppnyi gyermekének örökkévaló karjai tartják az ő életét. Most is szívében forgatja azokat az ígéreteket, melyet Fiáról az angyalok, a pásztorok és most a bölcsök által üzent az Isten. Karjaiban alvó gyermeke bizonyosága annak, hogy Immánuel – azaz velünk az Isten.

Irigykedve gondolok rájuk, a régi – s talán egyesek által régmódinak tartott – emberekre, akikhez száz TV csatorna, internet és mobiltelefon nélkül is megérkezett az ÜZENET.

A Jupiter és a Szaturnusz egymás közelébe került, és felerősítették a nap rájuk szórt fényét. Nem mondták, hogy ezek fénytelen rideg égitestek, hanem felragyogott lelkük, és azt suttogták: CSILLAG. A képzett tudósok számára „csillaggá” válhatott a két bolygó, mert hagyták, hogy Isten üzenetvé legyen szívükben a ritka természeti jelenség. Korukban egyiket Palesztina égitestének, a másikat az Uralkodó bolygójának, a mögöttük látható halak csillagképét pedig a végidők jelképének tartották. Lefordították az üzenetet: Palesztinában megszületett a végidők uralkodója...

Sokan megmosolyogják – ez lenne Isten üzenete? Pedig talán már nekünk is üzent Isten „hétköznapi” dolgokon keresztül. Megállított egy infarktussal, hogy megértesse: nem végtelen az idő, használd ki arra, hogy rátalálj életed Urára. Tűzoltókkal vágatót ki az autóból, hogy jelezze – halálba rohansz, ha így folytatod. Amikor úgy éreztél, minden elhagyott, és nincs értelme élni, akkor felragyogtatott előtted egy reménysugarat. Megmutatta: ha mások elfeledkeznek is, Ő soha nem feledkezik meg Rólad. Most karácsony ünnepén pedig Jézusra irányítja figyelmünket: annyira szeret, hogy Fiát engedte halálba értnünk, hogy élhessünk Ő által.

A bölcsök nem tudták, hogy pontosan mikor és hol született az ÚJ KIRÁLY, de azt igen, hogy MEGSZÜLETETT, és érdemes keresni Őt. Több mint ezer kilométert vándoroltak, dacoltak rablókkal, küzdöttek zord időjárással, úttalan utak mentén aludtak... Nekünk mennyivel könnyebb dolgunk van! Számunkra elérhető a Biblia, több keresztény templomközül is választhatunk, interneten és TV-n keresztül is hozzáférhetünk az örömhírhoz! Valami miatt azonban mintha hosszabb lenne a mi utunk egy gyülekezetig, a Tv kapcsolóig vagy a Bibliát tartó könyvespolcig,

mint Napkelettől Jeruzsálemig, majd tovább egészen Betlehemig.

Irigykedve gondolok rájuk, akik minden akadályt félretéve keresték, amíg rá nem találtak, míg le nem borulhattak az előtt, Aki értük született. Mert nem akkor vagyok maradi, amikor hitelt adok Isten szavának, hanem akkor, ha lemaradok életem legnagyobb lehetőségéről, az Istennel való találkozásról.

Bizonyára nem gondolták, hogy tisztas és tiszta ház helyett egy istállóban találnak rá az URÁK URARA. Nem gondolták, hogy az új király közelében levők milyen nagy közönnyel hagyják figyelmen kívül az égi jeleket. Nem gondolták, hogy vannak olyan emberek, akik várják megszületését, tudják, hol kell megszületnie – de még akkor sem indulnak a számukra rövid, talán egy óras gyalogútra, amikor erre messziről jött emberek hívják fel a figyelmüket.

Mások ellenségeskedése, tiszteletlensége, közönye, meg nem élt bibliaismerete sem vette el örömeiket, és nem fordultak vissza a cél előtt. Ők egy istállóban is készek voltak leborulni hódolatuk jeleként. Augustinusban Cicero egyik műve felébresztette a vágyat arra, hogy keresse Istent. Mivel tudta, hogy a Biblia Isten kijelentése, elkezdte olvasni. Azonban hamar félretette, mert a Szentírás stílusát szánalmasan szegényesnek találta Ciceróéhoz képest. Mit nyújthatna neki egy ilyen egyszerű könyv? Évek múlva azonban Istenhez vezérlő „csillaggá” lett számára egy gyermek éneke, aki a közelében refrénként énekelt: „vedd és olvasd”. Tudta, hogy a gyermek éneken keresztül Isten üzen számára. Kezébe véve a Szentírást már az első olvasott mondat válasz volt kérdésére, személyes üzenet lett számára, és megváltoztatta az életét.

Számodra is elég, ahogy a Bibliában előttem áll az örömhír – vagy még mindig egy díszesebb, számodra elfogadhatóbb külsőre vársz?

Milyen egyszerű a betlehemi történet! A bölcsök keresték és megtalálták a Megváltót. Leborultak előtte, átadták kincseiket, rábízta legfőbb értékeiket, nagy örömet töltötte be őket. De ez még nem minden, hiszen Is-

ten válaszolt az öt kereső embereknek! Eddig csak a természeti jelenségek közvetett jeleit értették, most pedig kijelentést kaptak. Maga Isten beszélt velük, és más úton tértek vissza hazájukba, megmenekülve a kegyetlen Heródestől. Példájuk is mutatja, hogy Isten választ és feleletet ad minden engedelmes, őszinte cselekedetre. Ezen az ünnepen is elkezdődhet egy sokkal komolyabb, mélyebb és tartalmasabb kommunikáció Istennel.

Az ünnepek alatt még sokszor elmegyünk a betlehemes előtt. Mit tehetnénk, hogy egyúttal ne menjünk el az üzenete mellett is? Bár lennénk mindannyian legalább annyira bölcsök, mint egykor a napkeletiek és mozdulnánk, mennénk, keressük Jézust, míg rá nem találunk... Talán ez a betlehemes is „Istenhez vezető csillaggá” lehet számunkra!

Önmagával együtt mindent kész nekünk adni az Isten. Persze beérhetjük kevesebbel is, ünnepi hangulattal, érzelmi töltöttséggel, egy kis pihenővel. Az is jól esik. Csak félé, hogy így királyi gazdagság örökösöként koldus szegényen tengetjük el az ünnep napjai után hétköznapijainkat is.

Erről írt Weöres Sándor a Parainezis című versében:

*„...Homo sapiens, kétlábu testvér,  
de szerény, de koldus lett a vágyad:  
hajdanában a tökélyre vágytál,  
ma a boldogsággal is beérsz –  
és még ezt se képeled nagyobbnak,  
mint hogy bendőd bírja Marcusa főztjét  
és ágyékd bizseregni tudjon  
s legyen életedben holmi lim-lom  
mit tiédnek, birtoknak becézhesz. –  
Isten vendége vagy e világon!  
mért nem hagyd, hogy a házigazda  
minden termét sorra nyitogassa,  
minden kincsét rendre megmutassa?  
letelepszél az előszobában  
s ott békében nyújtóznál örökre. ...”*

Maradunk az előszobában, vagy beljebb lépünk? Jézus születése arról beszél, hogy bent hiányolnak bennünket! Jézus halála és feltámadása arról üzen, hogy kinyílt előtted is az ajtó, és beljebb léphetsz. Nem fognak berángani, de ha belépsz, Isten sorra nyitogatja előtted minden termét és megmutatja minden kincsét. Bölcs döntést, boldog Jézusra találást, hogy áldott legyen a karácsonyunk!

